

El visitador

CONTE DE JOSEP VALLVERDÚ

El rei Munue era *quasi* feliç del tot; regnava sobre Buondo, un important territori espès de bosc i ple de fruits, amb rius i llacs, i una part de sabana que garantia animals de pota partida i fins ramats domèstics. Tenia un únic fill, i això era el punt que no el deixava ser *del tot* feliç. Va anar prenent mullers, fins a tres, de les quals, per un estrany gir malèvol del destí, només la primera li va donar un xicot, Akka. Que un monarca tingués només un plançó no responia a la dignitat reial, i fins feia mal efecte que amb tantes dones no ragés algun fruit més. Els ancians de la tribu ho comentaven:

—Comparat amb d'altres reis i reietons, fem pobra fila: els altres, tot just tocar una dona ja l'han deixada prenys. I ell...

—Es deu fer vell.

—Potser morirà aviat.

Aquestes ombres de sospita eren perilloses perquè a la llarga podien desencadenar un destronament: la importància de la procreació i de la virilitat en aquella cultura era irrefutable.

Feia molt de temps que el rei Munue esperava l'arribada del visitador. Aquest apareixia cada uns quants anys, sempre en la proximitat de l'estació de les pluges o en l'inici de l'estació seca. No n'hi havia només un de sol: aquests personatges eren diversos i se sabia que caminaven tota la vida sota sols i llunes per mil menes de terrenys, visitant reialmes i tribus de tota llei. Exposaven els seus auguris del futur dels reis, de llurs famílies i territoris. Tenien visions, i l'ombrívola mirada se'ls il·luminava ara i adés amb fulgurants rampells d'un roig de sang. La gent creia fermament en els visitadors.

—Vull saber quin ha de ser el meu futur —exposà el rei—. Quan vingui el visitador, que ell ens el faci saber. Així s'acabaran les maledicències i les murmuracions.

—Maledicències? Murmuracions? —es queixaven els ancians del Consell—: nosaltres volem que visquis molts d'anys, per a més glòria de la terra de Buondo.

I era veritat: els súbdits de Munue li eren fidels, encara que el rei estigués rosegat pels dubtes.

El visitador aparegué un matí; un dels pastors del poblat s'apressà a córrer vers Munue i anunciar que havia estat vist per les llunyanes carenes.

El bruixot arruixà el camí d'entrada al poblat, el rei es posà el vestit de gala i es cofà amb les plomes de les aus acolorides que vivien als rams més alts de la selva. Féu que Akka, el fill, es pengés al coll, talment ell havia fet, l'amulet de dent d'onsa, símbol de casa reial. I avançant-se a la resta de la tribu, sortí a l'encontre del visitador.

El visitador avançava amb passa vacil·lant, repenjat en un llarg bastó, el posat errívol i el cap sempre entregirat; es quedà vora un vell termiter, que era com un altar per als de Buondo, i des d'on

profetitzaria. El rei li oferí un punyal de fulla llarga, que el visitador clavà al termiter i l'hi deixà enfonsat. Era el ritual.

Posà les mans a les galtes del rei i immediatament es cobrí el rostre mentre deia amb veu tremolosa mots inintel·ligibles:

—Digues, parla, profetitza —li pregava el monarca.

—Veig coses terribles, de destrucció! —cridà el visitador.

Els visitadors tenien tots ells fama de ser un xic orats, però aquest semblava un posseït. Un temor supersticiós recorregué la comunitat i garratibà el monarca. Però el fill, Akka, prengué la paraula:

—Parla d'una vegada, t'ho supliquem. Respondrem amb coratge als teus auguris.

—Un plançó teu ha de ser la causa de la teva mort, rei —profetitzà el visitador.

El rei semblà empètitir-se. El bruixot estava paralitzat. El visitador continuà:

—Pren tot seguit mesures, perquè el dia i el moment que triarà l'assassí no sabem quin serà.

El rei es mirà cara a cara el seu fill. Aquest parlà:

—Jo mai no alçaré la llança contra el meu pare.

El visitador aclucà els ulls. Després, al mateix temps que començava a girar sobre els seus peus, confirmà:

—La mà filial serà la mà assassina.

Se n'havia entornat amb la passa vacil·lant, el posat mancat de tots els visitadors. El rei es recuperà i parlà amb energia.

—Tu pots dir el que vulguis, però ja has sentit, ja heu escoltat tots l'auguri. El meu mateix fill ha de matar-me?

—No! —exclamaren veus del Consell—. Mata'l tu primer.

—Això mai —negà el rei—. El que faré serà enviar-lo a l'exili. Akka, no puc fer altre. Abandona la tribu i no hi tornis mai més com a fill meu. Fent-ho, em salvaràs a mi i et salvaràs tu de la condemna i de la iniquitat.

—Obeiré —prometé el xicot. I se n'anà aquell mateix dia, sense que el seu pare sortís a acomiadar-lo.

S'havien quedat sense hereu. Una quarta dona s'afegí al gineceu del rei. Passaren els mesos, els anys, i no hi havia príncep successor. El rei es debatia entre mantenir l'exili del fill o cridar-lo.

Mentrestant, en una tribu molt llunyana, al regne de Golo, Akka havia esdevingut el primer guerrer, general en cap dels exèrcits, havia pres per dones dues princeses i havia oblidat ben de grat l'antiga pertinença al regne de Buondo. Mai cap missatger no li havia portat notícies dels seus familiars, ni ell no n'havia enviada cap.

Aleshores, una tarda que caminava per la selva perseguint un faisà de ploma incomparable, se li aferrà a la galta una aranya canosa, la dels pèls llargs i blancs, la més verinosa. Se l'espolsà de pressa, però no tant que la bestiola no li hagués ja inoculat la metzinosa saliva.

Els bruixots li aplicaren herbes i coccions, les mullers li fregaren el cos amb unguents per combatre la febre. Mai no va refer-se. Esdevingué un ésser estrany, mancat, que parlava lentament, amb el cap entregirat, els ulls ombrívols inflamats de tant en tant per lluors de vermell de sang. I es llançà als camins, repenjant-se en un llarg bastó, condemnat irremissiblement al quefer de visionari, de visitador, com tots els que havien estat víctimes de les canoses.